

REDACTIONELE COMMENTAAR

F. DUUVENSZ 60 JAAR TANDARTS

Op 20 dezer heeft collega F. DUUVENSZ terug kunnen zien op een zestigjarige werkzaamheid in dienst van de tandheelkunde. Wij hebben niet zijn toestemming gevraagd om aan dit zeldzame feit enige woorden te mogen wijden; hadden wij dit vooraf gedaan dan zou hij het kortweg hebben afgewezen. Op publiciteit rondom zijn persoon is hij niet gesteld maar aan zijn bijzondere positie in het historisch perspectief van ons beroep ontlene wij de vrijheid hem nu eens niet ter wille te zijn. Zijn cordiale gezindheid doet ons zijn ontstemming risseren.

Collega DUUVENSZ heeft in de thans voltooide zestigjarige praktijkbeleving alle ontwikkelingsstadia der tandheelkunde van nabij ondergaan. Dit geldt zowel het kennen en kunnen als de organisatorische groei van ons vak. Wat het eerste betreft hadden in opkomst zijnde onderdelen zijn parate belangstelling. Al vroeg overtuigd dat het gebit niet moest worden gezien – en behandeld – als een autonoom orgaan, hadden vooral de aandoeningen, waaraan constitutionele factoren mede ten grondslag lagen, zijn bijzondere belangstelling. Hieruit kan – om iets te noemen – zijn toewijding aan onderzoek en therapie van de parodontopathieën worden verklaard. Zijn allengs verworven inzicht in de biologische achtergronden, zijn kennis van natuurwetenschappelijke middelen en technieken maakten dat hij zich bij de praktische toepassing van zijn aldus verkregen kundigheden niet beperkte tot de lokale behandeling. Van zijn verruimde beschouwingswijze heeft hij in voordrachten en bij gedachtenwisselingen vele malen blijk gegeven en zijn gehoor geboeid en beleerd. Tot in de recente jaargangen van het Tijdschrift kan men de getuigenis ervan weergegeven vinden.

Ook van het verenigingsleven heeft onze jubilaris zich in de verlopen decennia een goed bevorderaar en getrouw deelnemer betoond. Naast het eigen aandeel in de wetenschappelijke werkzaamheden boven vermeld, hadden ook de organisaties als zodanig een ruime plaats in zijn tandheelkundig hart. Van het „Gezelschap Tandheelkundigen” dat zich het lot van het Tijdschrift in de beginjaren van deze eeuw had aangetrokken en bovendien de verliezen op de exploitatie voor zijn rekening nam, maakte hij deel uit. In het oktobernummer heeft men van zijn hand kunnen lezen omtrent zijn aandeel in de oprichting van de Amsterdamse Tandartsenvereniging en de Maatschappij. Van de beide andere landelijke organisaties heeft het Genootschap door de jaren heen steeds zijn bijzondere genegenheid ondervonden. Vrijwel alle bestuursfuncties heeft hij erin bekleed, waarvan enige malen het voorzitterschap. Op weinige bijeenkomsten heeft hij ontbroken. Zijn benoeming tot erelid legt getuigenis af van de algemene waardering en achting die hem in deze kring wordt toegedragen.

Niet minder is het hem vergaan bij de Nederlandse A.R.P.A. alwaar het erelidmaatschap de officiële erkenning is geweest van zijn reeds genoemde werkzaamheid op het gebied der aandoeningen van het paradontium.

Ook hiervan was hij mede-oprichter evenals van de (medische) Patholoog-Anatomen Vereniging.

In zijn welhaast onverwoestbare vitaliteit is de verklaring gelegen van het feit dat hij tot nu toe aan zijn praktische werkzaamheid geen grens heeft gesteld. Men moet hem kennen om dit niet als een vorm van zelfoverschatting te beschouwen. Ook zijn nog steeds gereede belangstelling voor wetenschappelijke vraagstukken werkt hiertoe mee. Aldus kan hij in de ware zin des woords een nog onafgesloten zestigjarige werkzaamheid voortzetten. Op grond van zijn veelzijdige en belangrijke prestaties op de onderscheidene gebieden der tandheelkunde kan hij bij het bereiken (of is het passeren?) van deze zeldzame mijlpaal een onverkort recht doen gelden op de collectieve erkentelijkheid van de tandheelkundige gemeenschap voor wat als zijn aandeel in de vooruitgang der tandheelkunde in ons land haar beoefenaren is ten goede gekomen. B.